

[Aksel Larsen.]

mig, om jeg slet ikke under nogen som helst omstændigheder ville være med til en omsætningskat, hvortil jeg kun kunne svare, at det kunne godt tænkes, jeg ville være med, hvis i øvrigt den direkte skat blev organiseret på en fornuftig måde, og vi kunne træffe aftale om i fællesskab at reformere hele skattelovgivningen, konkret, hvis vi kunne træffe aftale om, at vi skulle se at slippe af med skattefradragsreglen. Da jeg havde sagt dette, havde man ingen interesse for forhandling, og det er lidt forbavsende, eftersom det så lang tid, jeg kan huske tilbage, og jeg husker ret langt tilbage, har været et socialdemokratisk programpunkt, ja, det første af alle socialdemokratiets programpunkter, at skattefradragsreglen, der er kommet ind i dansk skattelovgivning ved en fejltagelse og er af en sådan art, at når man beskriver den for folk i andre lande, bliver de fuldkommen forfærdede og tror, at vi er tossede, skal afskaffes.

Men nu kommer man altså og siger, at vi glemte at tage hensyn til helheden i fjor, og så må vi se at gøre noget for at klare os ud af den krise, vi er kommet ind i på grund af det, vi lavede i fjor. At det ærede medlem hr. Hans Rasmussen er ordfører signaliserer naturligvis det, som også den højtærede statsminister har sagt, at grunden til, at man kommer med det netop nu, er den, at overenskomstsituationen er ved at blive hvad man kalder akut, og så må man have gjort noget for at få klaret overenskomsterne på arbejdsmarkedet.

Herom har den højtærede statsminister sagt, at parterne er så langt fra hinanden, at der intet er at gøre. Forligsmanden kan dårligt stille mæglingforslag, og så må folketinget tage sig af det, og derfor er regeringen fremkommet med sit lovforslag om forlængelse af de kollektive overenskomster.

Det er rigtigt, at parterne er langt fra hinanden. Fra fagforbundenes side er der fremsat ønske om forhandlinger om en hel mængde spørgsmål, de mest forskelligartede spørgsmål, og der er naturligvis fremsat ønske eller krav om lønforbedringer, forbedringer af arbejdsforhold og visse sociale forbedringer. Og det er rigtigt, at parterne er langt fra hinanden, for så vidt som Arbejdsgiverforeningen har sagt nej til det

hele og ikke alene har sagt nej til det hele, men har nægtet at forhandle.

Den højtærede statsminister siger, at man kunne selvfølgelig godt have tænkt sig at gribe ind noget før, men man var dog i januar måned af den mening, at man burde give parterne en rimelig tid til forhandling. Det har man også givet dem, men jeg tror, enhver, der har fulgt en lille smule med, vil erkende, at nok har der været tid til normal forhandling, men der har ingen normal forhandling været. Hvis jeg behøvede kronvidner på dette, kunne jeg bede det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, socialdemokratiets ordfører, om at udtale sig, men det er ikke nødvendigt. Enhver ved, at de såkaldte forhandlinger i denne omgang er gået på den måde, at Arbejdsgiverforeningen simpelt hen har nægtet at forhandle, det være sig om stort som om småt. Ja men det synes jeg ikke er nogen begrundelse for, at så må forligsmanden give op, eller så må folketinget tage sig af sagerne.

Der er det beklagelige ved det, at — som det fremgår af den højtærede statsministers redegørelse — regeringen allerede i januar måned har gjort det klart for det, man kalder erhvervslivet, organisationerne, herunder Arbejdsgiverforeningen og fagforeningerne, at man agter at klare det ved en helhedsløsning. Man henviser til, at formandskabet havde fremsat en plan om, at man skulle udskyde overenskomstsituationen for at få tid til at få en helhedsløsning sammen med ordningen af landbrugets problemer. Men regeringen valgte det modsatte. Den valgte at rykke løsningen af landbrugets problemer frem, således at man kunne få helhedsløsningen samtidig med overenskomstsituationen, og så beklager man, at man ikke har 2 hoveder at ryste på, når man hører den højtærede statsminister sige, at det havde formandskabet ikke noget imod. Jeg troede ærlig talt, det var regeringen, der var regering. Jeg troede ikke, at den skulle spørge formandskabet om, hvad den må eller ikke må, men jeg forstår, at sådan opfatter regeringen det altså.

Man meddelte altså allerede i januar måned de såkaldte interesserede organisationer, at man syslede med planer om en helhedsløsning, og sagde derved faktisk til Arbejdsgiverforeningen: I behøver ikke at for-